

kommen fattet. Med roligt Overlæg optog hun igen den lange Række Spørgsmaal, som hele denne Sommer men navnlig efter Modtagelsen af Emanuels sidste Brev havde opfyldt hende Dag og Nat. Hun spurgte sig selv, om ikke Børnene, dersom de vendte tilbage til hende, — og da navnlig Sigrd — hurtigt vilde trættes af Bondelivets Ensformighed og længes bort til det bevægede Liv, hvori de nu var bleven hjemme? Jo, — sikkert! Ulykken var engang sket, og det vilde være en dobbelt Synd mod Børnene, om de nu igen blev rykket op af den Jordbund, hvori de var begyndt at slaa Rod. Den Forsyndelse, hun i sin Tid i en Slags Vildelse havde begaaet mod dem og mod sig selv ved at give dem ud af sin Haand, lod sig ikke længer gøre god igen. Alt, hvad der nu stod i hendes Magt at gøre for dem, var at værne om sig selv, i ydre og indre Henseende at befæste sit eget Liv, saa de altid hos hende vilde kunne finde en Nødhavn, dersom de engang skulde lide Skibbrud i Verden og trænge til hendes Hjælp. Hvem vidste? Det Tidspunkt var maaske nærmere, end nogen i dette Øjeblik tænkte.

Og Emanuel? Aldrig havde de vel forstaaet hinanden mindre, aldrig været hinanden fjernere end netop nu. Hun havde kunnet mærke det paa hans Breve, hvorledes han mente at skulle finde hende ganske som den samme, han havde forladt. Han vidste jo intet om, hvad hun havde gennemlevet derude ved det aabne Hav, blandt Skallingelandets stærke og frie Folk. Han anede intet om dette lange Aar, da hun i sin Forladthed havde fundet sig selv igen . . . intet om den dybe Skamfølelse, hvormed hun nu betragtede hele sit forgangne Liv og ikke mindst netop de Øjeblikke deri, hvorom Emanuel maaske bevarede de bedste Minder.

Ja, det stod urokkeligt fast nu. De maatte skilles. Hun vilde ikke se ham mere. Hun vilde ikke nu lokkes ud paa nye Eventyr. Den dyrekøbte Fred, hun havde naaet, skulde ikke atter letsindigt sættes paa Spil. Ung-